

Förslag till disposition av Riksbankens vinst för räkenskapsåret 2000

Inför fullmäktiges beslut om förslag till vinstdisposition våren 2000 genomförde direktionen en utredning om Riksbankens balansräkning och en utvärdering av de principer för disposition av Riksbankens vinst som tillämpats sedan 1988. Principen innebär att 80 % av ett femårsgenomsnitt av Riksbankens resultat exklusive valutaeffekter årligen delas ut till staten. Direktionen ansåg att vinstdispositionsprincipen i allt väsentligt fungerat som avsett, dvs. bidragit till att realt vidmakthålla Riksbankens eget kapital samt givit stabila inleveranser till statsverket.

Fullmäktige instämde i direktionens bedömning och anförde att den sedan år 1988 tillämpade regeln för vinstdispositionen framdeles kommer att säkerställa det reala värdet av Riksbankens eget kapital. Fullmäktige gjorde vidare bedömningen att Riksbankens uppnådda konsolidering inte lämnade utrymme för ökade inleveranser till staten. Sammanfattningsvis rekommenderade fullmäktige den 15 februari 2000 riksdagen att även basera sitt beslut om Riksbankens vinstdisposition på den rådande principen.

Riksdagen följde i sitt beslut om vinstdisposition våren 2000 fullmäktiges förslag. Finansutskottet uttalade dock i detta sammanhang (1999/2000: FiU23) att Riksbanken inte förde något resonemang om vilken nivå det egna kapitalet bör ligga på i dagens situation och i en framtida situation med eventuellt andra växelkursarrangemang. Utskottet efterlyste också ett resonemang om i vad mån vinstdispositionsprincipen leder till, inte bara ett realt vidmakthållande, utan även en fortsatt real tillväxt av det egna kapitalet. Slutligen ansåg utskottet att det inte är självklart att vinstdispositionsprincipen bör gälla också i framtiden.

Fullmäktige uppdrog mot denna bakgrund åt direktionen att återkomma med en analys av Riksbankens eget kapital och att i ljuset av denna översyn återigen pröva vinstdispositionsprincipen.

Fullmäktige har i enlighet med 10 kap. 3 § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank erhållit redovisning från direktionen över räkenskapsåret 2000. Vidare har fullmäktige inför sitt ställningstagande om förslag till vinstdisposition vid sitt sammanträde den 26 januari 2001 från direktionen erhållit en

analys av Riksbankens eget kapital och av vinstdispositionsprincipen samt en redovisning av direktionens slutsatser (se bifogade promemoria).

Vad gäller frågan om hur stort Riksbankens eget kapital bör vara handlar det om svåra avvägningar där behovet av stabilitet och trovärdighet i Riksbankens verksamhet bör vara det som väger tyngst.

Riksbankens eget kapital kan bokföringsmässigt ses som en restpost som svarar mot skillnaden mellan balansräkningens tillgångssida och utelöpande sedlar och mynt på skuldsidan. På tillgångssidan i balansräkningen dominerar valutareserven. Omfattningen av valutareserven bedöms av Riksbanken svara mot det behov som föreligger för att ha beredskap för att kunna intervensera på de internationella valutamarknaderna, när behov av interventioner uppkommer. Även om interventioner med nuvarande penningpolitisk regim förekommit sparsamt, kommer valutareserven att behövas vid ett eventuellt svenskt deltagande i ERM II inför ett inträde i EU:s valutaunion.

Riksbanken har behov av eget kapital för att kunna hantera svängningar i resultatet till följd av ränteförändringar, guldvärdes- och valutakursförändringar i tillgångsförvaltningen samt för att kunna ge nödkrediter i likviditetsstödande syfte.

Efter att ha tagit hänsyn till dessa aspekter och även jämfört med situationen i andra centralbanker finner fullmäktige, i likhet med direktionen, att en engångsutdelning på 20 miljarder kronor bedöms vara möjlig. Den skulle i huvudsak kunna ske genom att den inhemska värdepappersportföljen avvecklas samtidigt som det egna kapitalet minskas genom en extra utdelning till staten. Det egna kapitalet, inklusive resultatutjämningsfond, skulle efter en sådan minskning uppgå till ca 100 miljarder kronor. Denna engångsutdelning förutsätter dock att regeln för vinstdisposition inte ändras.

Fullmäktige konstaterar, liksom direktionen i sin analys, att den tillämpade regeln för vinstdispositionen säkerställer det reala värdet över tiden av Riksbankens samlade egna kapital. Vid ett eget kapital, inklusive resultatutjämningsfond, på omkring 100 miljarder kronor kommer dess reala värde att säkras vid ett uppskattat genomsnittligt resultat, efter avdrag för valuta- och guldvärderingseffekter, på ca 10 miljarder kronor per år. Det innebär att i genomsnitt 2 miljarder kronor läggs till det samlade egna kapitalet årligen, vilket i stort sett motsvarar 2 % årlig inflation.

En ytterligare prövning av Riksbankens balansräkning bör göras först efter ett eventuellt svenskt inträde i EU:s valutaunion. Sammanfattningsvis anser fullmäktige att de riktlinjer för vinstdispositionen som tidigare fullmäktige antog år 1988 är lämpliga att tillämpa även för vinstdispositionen för år 2000 och för därefter följande år. En engångsutdelning på 20 miljarder kronor kan dock inlevereras till staten detta år.

Fullmäktiges revisionsenhet har granskat underlaget för beräkningen av vinstdispositionsförslaget. Revisionsenheten har därvid inte haft något att anmärka.

Fullmäktige har den 14 februari 2001 *beslutat* avge följande förslag till disposition av Riksbankens vinst.

Resultatet för år 2000 före bokslutsdispositioner uppgår till 20 309 miljoner kronor.

att resultatet samt engångsutdelningen på 20 000 miljoner kronor disponeras på följande sätt:

Till statsverket inlevereras enligt vinstdispositionsprincipen	8 200 mkr
Till Riksbankens dispositionsfond förs	7 901 mkr
Från Riksbankens resultatutjämningsfond förs	./.
	15 792 mkr
Till statsverket inlevereras ett engångsbelopp på	
<u>Summa</u>	<u>20 309 mkr</u>

Övrigt

Fullmäktige har under 2000 bl.a. vidtagit följande åtgärder.

Fullmäktige har sammanträtt vid tolv tillfällen under år 2000.

Den 27–28 januari 2000 besökte fullmäktige Bank of England.

Fullmäktiges ordförande och vice ordförande har regelmässigt deltagit i direktionens sammanträden. Dessutom har ordföranden och vice ordföranden löpande inhämtat information om arbetet i direktionsskretsen genom kontakter med riksbankschefen. Fullmäktiges ordförande och vice ordförande har löpande redovisat sina iakttagelser för fullmäktige.

Ledamöter av Riksbankens direktion har normalt deltagit i fullmäktigesammanträdena. Fullmäktige har därvid informerat sig om direktionsledamöternas tjänsteutövning. Redogörelser har löpande lämnats av direktionen för den aktuella penningpolitiken och arbetet med att övervaka det finansiella systemets stabilitet, liksom för utvecklingen inom betalningsväsendet.

Direktionsledamöternas sidouppdrag har anmälts och behandlats då detta varit aktuellt vid fullmäktiges sammanträden under året.

Fullmäktiges revisionsenhet har under året för fullmäktige redovisat sin granskning av direktionsledamöternas utövande av tjänsten.

I fullmäktiges löpande uppföljning av direktionsledamöterna har inte framkommit något som föranlett fullmäktige att rikta någon anmärkning mot deras tjänsteutövning.

Därutöver redovisas nedan några av fullmäktiges viktigare ärenden under året.

Fullmäktige beslöt den 14 januari 2000 att fastställa revisionsplan för revisionsenheten för perioden januari–augusti 2000. En revisionsplan för resterande del av året fastställdes den 8 september 2000. Revisionsenheten redovisade den 26 maj 2000 en översiktlig genomgång av riskhanteringen vid Riksbanken med inriktning på riskkontrollavdelningen. Den 16 juni 2000 redovisade revisionsenheten den granskning som genomförts av efterlevnaden av Riksbankens arbetsordning.

Vid fullmäktiges sammanträde den 26 maj 2000 fastställdes en ny arbetsordning för Riksbanken. Ändringarna i arbetsordningen var erforderliga för den omorganisation som gjordes i juni 2000 av Riksbanken för att tydligare

fokusera på de mål och uppgifter som anges i riksbankslagen och för att effektivisera organisation och ledning.

Fullmäktige konstaterade den 8 september 2000 att Riksbankens direktionsledamöter följt gällande regler beträffande personallån och beslöt att ledamöterna även framgent skall kunna uppta och inneha personallån med de villkor som gäller för övrig personal i Riksbanken.

Ett beslut om uppgradering av de nuvarande 100- och 500-kronorssedlarna fattades vid sammanträdet den 8 september 2000. Den 13 oktober 2000 beslöt fullmäktige att ge direktionen i uppdrag att arbeta vidare med utformningen av nya mynt med valörerna en och tio kronor och att söka hovets godkännande för motivet.

Fullmäktige avlämnade den 13 oktober 2000 ett yttrande över rapporten Riksdagen och den statliga revisionen.

Vid sammanträdet den 18 oktober 2000 beslöt fullmäktige att lämna en framställan till riksdagen om en sådan ändring i riksbankslagen att antalet ledamöter i direktionen fastställs till högst sex, men lägst tre ledamöter. Detta lagförslag avslogs dock av riksdagen den 12 december 2000. Fullmäktige påbörjade därefter arbetet med att utse en ny direktionsledamot efter Kerstin Hessius.

Beslut i detta ärende har fattats av ordförande Sven Hulterström, vice ordförande Johan Gernandt samt ledamöterna Sinikka Bohlin, Kenneth Kvist, Mats Odell, Ingegerd Troedsson, Britt Bohlin, Peter Egardt, Kjell Nordström, Susanne Eberstein samt Reynoldh Furustrand.

Föredragande har varit Björn Hasselgren och Henrik Gardholm.

Stockholm den 14 februari 2001

Sven Hulterström

Ann-Kristin Johnsson

2001-01-25

Riksbankens eget kapital och vinstdispositionsprincip

1. Bakgrund

Inför fullmäktiges beslut om förslag till vinstdisposition våren 2000 genomförde direktionen en utredning om Riksbankens balansräkning och en utvärdering av de principer för disposition av Riksbankens vinst som tillämpats sedan 1988. Direktionen ansåg att vinstdispositionsprincipen i allt väsentligt fungerat som avsett, dvs. bidragit till att realt vidmakthålla Riksbankens eget kapital samt givit stabila inleveranser till statsverket. Fullmäktige instämde i direktionens bedömning och anförde att den sedan år 1988 tillämpade regeln för vinstdispositionen framdeles kommer att säkerställa det reala värdet av Riksbankens eget kapital. Fullmäktige gjorde vidare bedömningen att Riksbankens uppnådda konsolidering inte lämnar utrymme för ökade inleveranser till staten. Sammanfattningsvis rekommenderade fullmäktige den 15 februari 2000 riksdagens finansutskott att även basera sitt beslut om Riksbankens vinstdisposition på den rådande principen.

Riksdagen följde i sitt beslut om vinstdispositionen våren 2000 fullmäktiges förslag. Finansutskottet uttalade dock i detta sammanhang (1999/2000: FiU23) att Riksbanken inte förde något resonemang om vilken nivå det egna kapitalet bör ligga på i dagens situation och i en framtida situation med eventuellt andra växelkursarrangemang. Utskottet efterlyste också ett resonemang om i vad mån vinstdispositionsprincipen leder till, inte bara ett realt vidmakthållande, utan även en fortsatt real tillväxt av det egna kapitalet. Slutligen ansåg utskottet att det inte är självklart att vinstdispositionsprincipen bör gälla också i framtiden.

Fullmäktige uppdrog mot denna bakgrund åt direktionen att återkomma med en analys av Riksbankens eget kapital och att i ljuset av denna översyn återigen pröva vinstdispositionsprincipen. Direktionen har nu genomfört en sådan prövning och redovisar här sina slutsatser.

2. Riksbankens balansräkning

Riksbanken har till uppgift att bevara ett fast penningvärde och att främja ett säkert och effektivt betalningsväsende. Den nya riksbankslagstiftningen vilar på principen att Riksbanken genom en lagfäst självständighet ges förutsättningar att bedriva en långsiktigt trovärdig penningpolitik. En viktig aspekt på självständigheten är att Riksbanken har förmåga att själv finansiera sin verksamhet ur det resultat som genereras i banken.

Penningpolitiken är inriktad på att uppnå två procents inflation samtidigt som växelkursen är rörlig. I praktiken bedrivs penningpolitiken i all väsentlighet med hjälp av öppna marknadsoperationer via så kallade penningpolitiska repor. Riksbanken håller tillgångar i utländsk valuta och guld i huvud-

sak för att göra interventioner. Interventioner har emellertid under senare år förekommit sparsamt.

2000/01:RB2

De poster på tillgångssidan i balansräkningen som har sin bakgrund i de uppgifter för Riksbanken som ovan angivits utgör i huvudsak bankens tillgångsmassa. Därutöver innehar Riksbanken sedan länge en mindre inhemsk värdepappersportfölj.

Riksbankens skuldsida består i huvudsak av utelöpande sedlar och mynt samt det samlade egna kapitalet (Resultatutjämningsfond och Eget kapital). Riksbankens samlade egna kapital ska säkerställa att Riksbanken kan bedriva verksamheten långsiktigt och med bibehållen självständighet. Det innebär bl.a. att skapa förutsättningar för att lämna jämna inleveranser till staten¹, hantera resultatsvängningarna i Riksbankens tillgångsförvaltning samt säkra Riksbankens roll som givare av nödkrediter i likviditetsstödjande syfte.

Riksbankens balansomslutning uppgår för närvarande till ca 233 miljarder kronor. Posterna på balansräkningen fördelar sig förenklat enligt tabellen nedan.

*Tabell 1. Riksbankens balansräkning per den 31 december 2000
(preliminära siffror tills bokslutet är fastställt).*

Tillgångar	Miljarder kronor	Skulder	Miljarder kronor
Guld och valutaserv	167	Sedlar och mynt	98
Inhemska värdepapper	21	Övrigt ³	10
Repor	41	Resultatutjämningsfond	42
Övrigt ²	4	Eget kapital	63
		Årets resultat	20
Summa	233	Summa	233

Not: Resultatutjämningsfonden beräknas uppgå till drygt 46 miljarder kronor och det egna kapitalet till drygt 71 miljarder kronor efter disposition av 2000 års vinst.

Marknadsvärdet på guldinnehavet uppgår till ca 15 miljarder kronor och valutaservens är värderad till ca 152 miljarder kronor.

Vinstdispositionsprincipen för Riksbanken består av regler för beräkning av resultatet samt regler för fördelning av resultatet mellan inleverans och interna fondavsättningar. Efter att valutakurs- och guldvärderingseffekter dragits av från resultatet ska 80 % av resultatet, baserat på ett femårsgenomsnitt, levereras till statsverket. Resterande 20 % förs till Riksbankens interna fonder.

¹ Principen innebär att Riksbanken måste avsätta vinstmedel de år resultatet överstiger snittet för att kunna betala ut genomsnittsbeloppet de år då resultatet ligger under snittet.

² Finjusterade transaktioner m.m.

³ Motpost till särskildadagningsrätter m.m.

Allmänt

En centralbanks balansomslutning kan variera beroende på vilket uppdrag banken har och vilken finansiell och makroekonomisk miljö den verkar i. Den balansomslutning Riksbanken har för närvarande utgår ifrån en bedömning av vilka utmaningar som Riksbanken från tid till annan kan komma att ställas inför och vilka medel dessa situationer kan komma att kräva.

En första fråga vid en analys av balansomslutningen gäller vilken omfattning Riksbankens balansräkning behöver ha för att penning- och valutapolitiken ska kunna bedrivas i enlighet med nu gällande lagstiftning och riksdagens intentioner. Omfattningen av valutareserven och andra tillgångsposter avgör hur stort eget kapital som kan behövas för att säkra denna verksamhet. Nästa fråga gäller vilken vinstdispositionsprincip som bör tillämpas för att det egna kapitalet över tiden ska bibehålla den önskvärda storleken.

Tillgångar

Interventioner på valutamarknaden har som tidigare påpekats under senare år förekommit sparsamt. Detta sammanhänger med att Sverige nu har en rörlig växelkurs. Riksdagen beslutade dock år 1997 (prop. 1997/98:25) att största möjliga handelsfrihet och handlingsberedskap ska upprätthållas för ett eventuellt framtida inträde i valutaunionen (EMU). Om Sverige går med i EMU är det sannolikt att vi också kommer att vara med i växelkurssamarbetet ERM II under en tid. Då behövs valutareserven. Det är olämpligt att nu minska valutareserven för att i ett läge då ERM II-medlemskap kan aktualiseras åter behöva bygga upp reserven. En ytterligare aspekt på valutareservens storlek är möjligheten att använda delar av den i samband med en insats från Riksbanken som "lender of last resort" i utländsk valuta. Att detta inte är en irrelevant aspekt visar såväl den svenska erfarenheten 1992 som erfarenheter från andra länder under 1990-talet.

Vad gäller guldinnehavet har Riksbanken tillsammans med andra centralbanker överenskommit att under en femårsperiod inte minska detta. Syftet var att inte störa den internationella guldmarknaden.

Omfattningen av de penningpolitiska reporna kan variera med det penningpolitiska styrsystem som för närvarande tillämpas. Hur stor repa som behövs är med andra ord inte givet. Det är dock angeläget att reporna är av en sådan volym att transaktionerna inte behöver skifta mellan ut- och inlåning i Riksbanken under olika veckor. En sådan situation skulle bli mindre tydlig och dagslånemarknaden skulle riskera att fungera sämre. Med dagens system för räntestyrning bedöms nuvarande storlek på reporna vara lämplig.

Riksbankens innehav av inhemska statspapper har däremot tjänat ut sin roll för penningpolitiken. De statspapper som nu innehas ska därför hållas till förfall. När ett förfall sker köps inga nya statspapper utan det resulterar i en ökning av storleken på de penningpolitiska reporna.

Utelöpande sedlar och mynt utgör en betydande del av Riksbankens skuldsida. Storleken på denna balansräkningspost är dock något som Riksbanken inte kan påverka, åtminstone på kort sikt. Den bestäms av allmänhetens vilja att hålla sedlar och mynt.

Riksbankens samlade egna kapital ska vara tillräckligt för att kunna säkra Riksbankens verksamhet. Det bör i princip vara så stort att svängningar i valutakurser och räntor ska kunna hanteras över tiden samtidigt som inleveranserna till staten ska kunna baseras på ett femårsgenomsnitt av resultatet. Vidare ska det finnas en buffert för extraordinära svängningar och eventuella kostnader som kan uppstå i samband med Riksbankens roll som givare av nödkrediter i likviditetsstödjande syfte.

Vid en bedömning av vilken nivå det samlade egna kapitalet bör ligga på är valutareservens storlek och sammansättning samt kronans värdering av betydelse. Eftersom valutareserven redovisas i svenska kronor varierar dess storlek över tiden i takt med växelkursens variationer. Om kronan deprecierar ökar värdet på Riksbankens utländska tillgångar mätt i kronor; det uppkommer en positiv resultateffekt och det egna kapitalet ökar i motsvarande utsträckning. Omvänt minskar valutareservens värde mätt i kronor om kronan apprecierar. Resultateffekten blir negativ och det egna kapitalet minskar.

Sammantaget beräknas kronförsvagningen sedan 1992 ha ökat det egna kapitalet med ca 29 miljarder kronor till utgången av 2000. Dessa valutakursvinster kan vändas i kraftiga förluster om kronans växelkurs förstärks. Sker detta ska det vara möjligt att täcka förlusten med det egna kapitalet. Om kronan rör sig mot en, från jämviktssynpunkt, mer rimlig växelkurs skulle det innebära förluster på i storleksordningen ca 19 miljarder kronor.

Valutareserven är främst placerad i utländska statsobligationer. Det uppkommer därför också vinster/förluster när marknadsräntan ändras. En ränteppgång på två procentenheter motsvarar exempelvis omkring 15 miljarder kronor i resultatförlust. Det kan inte uteslutas att förändringar av denna storleksordningen sker i framtiden och det har även skett historiskt under 1990-talet. Eftersom resultatet av ränteförändringar inte räknas bort från underlaget för inleveranser till staten kommer Riksbanken i ett sådant läge att leverera in ett överskott till staten trots att resultatet är negativt. Detta är en konsekvens av att inleveranserna ska vara jämna över tiden och baseras på femårsgenomsnittet. Det genomsnittliga förväntade resultatet ligger på i storleksordningen 10 miljarder kronor varav 80 % leveras in till statsverket. Det innebär att Riksbankens eget kapital ett år med en större ränteppgång kommer att minska med omkring 20 miljarder kronor. Skulle kronans växelkurs därtill samtidigt stärkas blir det negativa resultatet större.

Det ligger i sakens natur att det är svårt att uppskatta hur mycket kapital som kan komma att krävas för att hantera extraordinära svängningar och i rollen som "lender of last resort". Det som är angeläget är att bufferten är så stor att Riksbankens trovärdighet inte ska kunna ifrågasättas och att akuta kriser ska kunna hanteras.

Det är även intressant att jämföra storleken på det samlade egna kapitalet i Riksbanken med vad som gäller i andra länders centralbanker. En sådan jämförelse mellan centralbankerna bör dock göras med försiktighet eftersom skillnader i bl.a. mål, uppgifter och vinstdelningsprinciper påverkar både utseendet på respektive balansräkning och storleken på det egna kapitalet. Inte minst är det viktigt att notera att de nationella centralbanker som samarbetar inom euroområdet har mindre behov av valutareservsmedel. Även synbara och icke-synbara skillnader i redovisningsprinciper kan försvåra jämförelsen.

Bilaga 1 visar det egna kapitalets storlek i centralbanker i ett antal olika länder. Det finns en naturlig koppling mellan det egna kapitalets storlek och valutareservens storlek. I den internationella jämförelsen har det samlade egna kapitalets storlek därför jämförts med storleken på nettovalutareserven⁴. Jämförelsen visar att Riksbanken i ett internationellt perspektiv har ett relativt stort samlat eget kapital (se bilaga, figur 1 och 2).

Vinstdispositionsprincipen

Direktionen konstaterade våren 2000 att vinstdispositionsprincipen i allt väsentligt uppfyllt sitt syfte att reellt vidmakthålla det samlade egna kapitalets storlek över tiden. Vid ett eget kapital på omkring 100 miljarder kronor kommer dess reala värde att säkras vid ett uppskattat genomsnittligt resultat, efter avdrag för valuta- och guldvärderingeffekter, på 10 miljarder kronor per år. Det innebär att i genomsnitt 2 miljarder kronor läggs till det samlade egna kapitalet årligen vilket i stort sett motsvarar 2 % årlig inflation. Det finns i dag inga skäl att göra en annan bedömning.

4. Sammanfattande bedömning

Frågan om hur stort Riksbankens eget kapital bör vara rymmer många olika dimensioner. Det handlar också om svåra avvägningar där behovet av stabilitet och trovärdighet i Riksbankens verksamhet bör vara det som väger tyngst.

Omfattningen av valutareserven bedöms av Riksbanken svara mot det behov som föreligger för att ha beredskap för att kunna intervensera på de internationella valutamarknaderna, när behov av interventioner uppkommer. Även om interventioner med nuvarande penningpolitiska regim förekommit sparsamt, kommer valutareserven att behövas vid ett eventuellt deltagande i ERM II.

Riksbanken har därutöver behov av ett eget kapital för att kunna hantera svängningar i resultatet och för att kunna ge nödkrediter i likviditetsstödjande syfte.

Efter att ha tagit hänsyn till dessa aspekter och även jämfört med situationen i andra centralbanker har direktionen kommit till slutsatsen att en engångsutdelning på 20 miljarder kronor bedöms vara möjlig. Den skulle i huvudsak kunna ske genom att den inhemska värdepappersportföljen av-

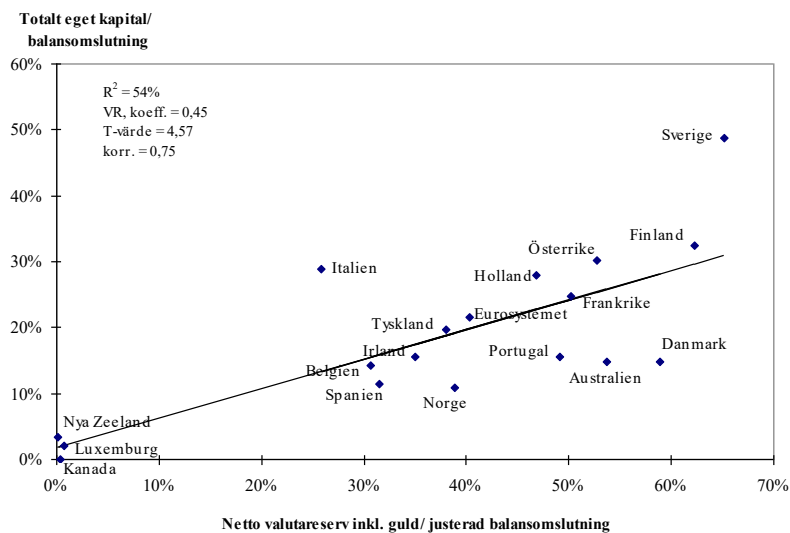
⁴ Tillgångar i utländsk valuta minus skulder i utländsk valuta.

vecklas samtidigt som det egna kapitalet minskas genom en extra utdelning. Det egna kapitalet skulle efter en sådan minskning uppgå till ca 100⁵ miljarder kronor. Den föreslagna engångsuttelningen förutsätter dock att regeln för vinstdispositionen inte ändras. Denna regel säkerställer det reala värdet över tiden av Riksbankens samlade egna kapital.

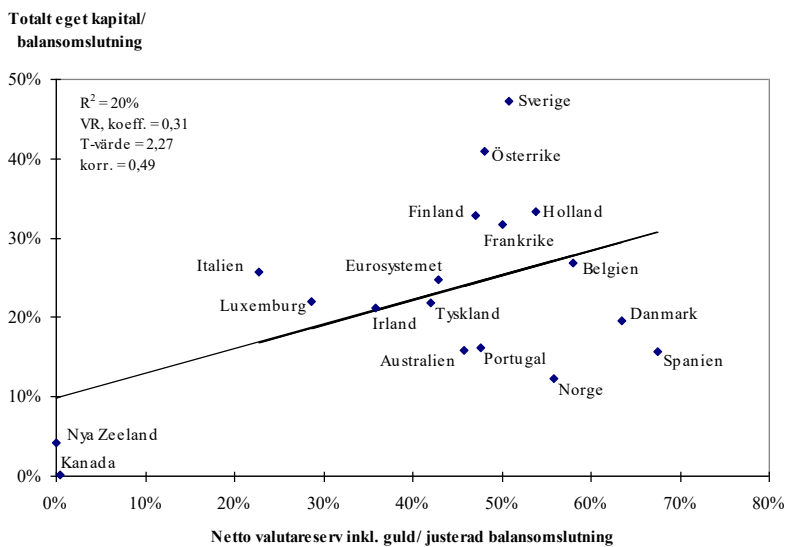
Med dessa förslag bedöms det egna kapitalet vara tillräckligt för att hantera normala och extraordinära resultatsvängningar.

⁵ Se not till tabell 1.

Figur 1 – Relationen mellan totalt eget kapital och nettovalutareserv 1999.

Figur 2 – Relationen mellan totalt eget kapital och nettovalutareserv 1997.

Figur 3 – Internationell jämförelse efter justering för växelkurseffekt (mot en jämviktsväxelkurs) samt extra utdelning om 20 miljarder kronor för Sverige 1999.

2000/01:RB2

